uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 13 / 16348

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 4 september 2014 in de zaak tussen

geboren op van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
(gemachtigde: mr. H. Martens, advocaat te Rotterdam),

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
verweerder,
(gemachtigde: mr. M. Diepenhorst, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst).

Procesverloop

Bij besluit van 24 juni 2013 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Het besluit houdt tevens een terugkeerbesluit in, waarbij aan eiser een termijn voor vrijwillig vertrek is onthouden.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Eiser heeft de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats van 15 augustus 2013 is het verzoek toegewezen in die zin dat verweerder is verboden eiser uit te zetten tot vier weken nadat de rechtbank uitspraak heeft gedaan op het beroep.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 3 juni 2014. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank betrekt bij de beoordeling de volgende feiten. Eiser heeft eerder op 23 november 2011 een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 1 december 2011 afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittingsplaats Zutphen, van 27 december 2011 ongegrond verklaard, onder gelijktijdige afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 2 februari 2012 is het door eiser ingestelde hoger beroep ongegrond verklaard.

Op 29 maart 2013 hebben de Belgische autoriteiten de Nederlandse autoriteiten verzocht eiser terug te nemen op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

2. Eiser heeft ter onderbouwing van de onderhavige aanvraag het volgende aangevoerd. Nadat eisers aanvraag in Nederland was afgewezen, heeft eiser van zijn zus in België vernomen dat hij kans zou hebben op een verblijfsvergunning in België, omdat zijn vader in één van de Europese landen was toegelaten. Als eiser dan een adres in België zou hebben en een half jaar zou hebben gewerkt, zou hij in België worden toegelaten. In die tijd woonde eiser bij zijn ouders. Eiser leidde aan een hevige depressie. Verder werd hem het leven moeilijk gemaakt door zijn familie, hij kreeg de schuld van alles wat voor de familie mis was gegaan. Eisers zwager zag dat eiser het heel moeilijk had en stelde hem voor aan een aantal christelijke vrienden. Eiser ging de kerk bezoeken en volgde bijbellessen. Eiser is gedoopt. Op een dag vond eisers vader een heilig boek in eisers kamer en confronteerde eiser daarmee. Eiser heeft daarop verteld dat hij was bekeerd. Eisers vader gooide het boek in eisers gezicht en zei dat hij het huis uit moest. Eisers moeder spuugde eiser in het gezicht en zei hem dat ze wilde dat hij nooit geboren was. Eiser is daarop naar het huis van zijn zus gegaan, maar werd daar niet binnengelaten. Eiser heeft een aantal dagen bij vrienden van de kerk verbleven. Op een dag belde eisers zus en zei hem dat de familie met hem wilde praten. Eiser is met twee vrienden naar zijn zus gegaan. In het huis bevond zich de familie van eiser en een aantal vrienden van eisers vader. Zij vertelden hem dat hij terug moest keren naar de islam. Eiser heeft dit geweigerd. Zijn vader gaf aan dat eiser zijn zoon niet meer was en dat hij zelfs niet op de begrafenis van zijn vader mocht komen. Verder werd eiser aangevallen door zijn familie. Eisers vrienden hebben hem het huis uitgetrokken.

3. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op de volgende gronden. Verweerder heeft het gestelde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) bij de beoordeling van de aanvraag betrokken. Van het relaas van eiser gaat geen positieve overtuigingskracht uit. Eiser heeft op essentiële punten tegenstrijdige, vage en bevreemdingwekkende verklaringen afgelegd, waardoor de gestelde bekering tot het christelijk geloof niet geloofwaardig wordt geacht.

4. De rechtbank stelt vast dat het bestreden besluit een met het besluit van 27 december 2011 materieel vergelijkbaar besluit is. Gelet daarop zal de rechtbank bij het beoordelen van het beroep uitgaan van het volgende toetsingskader.

5. Uit het ne bis in idem beginsel vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een materieel vergelijkbaar besluit wordt genomen, op voorhand moet worden aangenomen dat laatstgenoemd besluit door de bestuursrechter niet mag worden getoetst als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dat geldt ook indien uit hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 19 februari 1998 (Bahaddar tegen Nederland; ECLI:NL:XX:1998:AG8817) voordoen.

5.1 De rechtbank beoordeelt ambtshalve of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet voor het nemen van dat besluit konden worden aangevoerd en bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet voor het nemen van het eerdere besluit konden worden overgelegd. Dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden rechtvaardigen echter geen nieuwe rechterlijke beoordeling, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit.

6. Eiser heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij sedert zijn eerdere aanvraag is bekeerd tot het christelijk geloof. Nu het hier een gebeurtenis betreft die zich na het eerdere besluit heeft voorgedaan, is in dat opzicht sprake van een nieuw feit of veranderde omstandigheid. De rechtbank is verder van oordeel dat, als eiser zijn bekering aannemelijk heeft gemaakt, niet op voorhand kan worden uitgesloten dat dit nieuwe feit of deze veranderde omstandigheid kan afdoen aan het eerdere besluit. De rechtbank ziet zich dan ook allereerst gesteld voor de vraag of eiser zijn bekering voldoende aannemelijk heeft gemaakt. Gelet hierop zal de rechtbank in dit kader toekomen aan de vraag of verweerder de door eiser gestelde bekering in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten en daarbij eisers beroepsgronden op dit punt betrekken.

6.1 Ter onderbouwing van zijn gestelde bekering heeft eiser een kopie van zijn doopakte overgelegd bij zijn correcties en aanvullingen op het aanvullend gehoor van 4 juni 2013. Ter zitting heeft verweerders gemachtigde aangegeven dat aan de authenticiteit van de doopakte niet wordt getwijfeld. Daarnaast heeft eiser een rapport overgelegd van dr. J.W. van Saane, godsdienstpsycholoog (hierna: Van Saane), van 20 juni 2013, een rapportage van M. Visscher van Stichting Gave van april 2013, getiteld "Bekering van islam naar Christus. Aandachtspunten voor de asielbeoordeling van christenen met een moslimachtergrond", een verklaring van dr. A.J. Plaisier, scriba van de generale synode van de Protestantse Kerk Nederland (hierna: Plaisier) van onbekende datum, een verklaring van eisers zwager van onbekende datum, een rapport van M. Visscher van Stichting Gave van onbekende datum, getiteld "Toetsing bekering van [redacted] en een verklaring van H. [redacted] en G. [redacted], bijbelstudieleider van de Farsi-Darigroep in Deventer van 4 oktober 2013.

6.2 Zoals blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 24 mei 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA0955) past verweerder bij de beoordeling van de door een vreemdeling aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegde geloofsovertuiging een vaste gedragslijn toe. Deze vaste gedragslijn houdt in dat verweerder een vreemdeling vragen stelt die -voor zover toepasselijk in het concrete geval- grofweg kunnen worden onderverdeeld in vragen over de motieven voor en het proces van bekering, waaronder de betekenis en praktische uitvoering van een eventuele doop en doopplechtigheid, en over de persoonlijke betekenis van een bekering of de geloofsovertuiging voor een vreemdeling. Voorts betreft het vragen die betrekking hebben op de algemene, basale kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk. Ten slotte verwacht verweerder dat een vreemdeling die stelt dat kerkgang onderdeel is van zijn geloofsovertuiging, daarover vragen weet te beantwoorden, bijvoorbeeld waar de kerk zich bevindt die hij bezoekt, op welk tijdstip de dienst of de mis plaatsvindt en hoe deze verloopt. Soortgelijke vragen stelt verweerder ook over andere door een vreemdeling genoemde uitingen van zijn gestelde geloofsovertuiging, zoals evangeliseringsactiviteiten.
In overweging 3.4 van deze uitspraak overweegt de Afdeling:
"De staatssecretaris beziet verklaringen van een vreemdeling over zijn gestelde geloofsovertuiging echter steeds in hun onderlinge samenhang. Niet alleen wat betreft voormelde elementen en het

gewicht dat de staatssecretaris hecht aan de beantwoording door een vreemdeling van vragen over één of meer van die elementen, maar ook in het licht van de overige omstandigheden van het geval, zoals de overige verklaringen van een vreemdeling en door hem verstrekte gegevens. Doet zich één van de omstandigheden van artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 voor, dan past de staatssecretaris de eis van positieve overtuigingskracht in die zin toe dat niet reeds één tekortschietend antwoord op voormelde vragen, die het niveau van de relevante bijzonderheden van het asielrelaas betreffen, ertoe leidt dat van het relaas geen positieve overtuigingskracht meer uitgaat. Indien de staatssecretaris de gestelde geloofsovertuiging niet ongeloofwaardig acht, kent hij bij de beoordeling of een vreemdeling daarmee aannemelijk heeft gemaakt dat zich een rechtsgrond voor verlening voordoet, gewicht toe aan de wijze waarop een vreemdeling in Nederland zijn geloof belijdt. Dit kan volgens de staatssecretaris een aanwijzing vormen voor de geloofwaardigheid van de verklaringen van een vreemdeling over de wijze waarop hij stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst zijn geloofsovertuiging te zullen belijden."

6.3 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eisers gestelde bekering niet geloofwaardig wordt geacht. De door eiser overgelegde rapportage van godsdienstpsycholoog dr. J.W. van Saane van 20 juni 2013 maakt dit volgens verweerder niet anders. Hiertoe is allereerst van belang dat op wetenschappelijk niveau verschillende visies bestaan met betrekking tot bekering tot het christendom en de visie van Van Saane is er daar slechts één van. Verweerder heeft zijn eigen wijze voor de beoordeling van het relaas, in casu de bekering tot het christendom. Door de Afdeling is in de uitspraak van 24 mei 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA0955) een kader geschetst voor de beoordeling van bekering naar het christendom. Verweerder verwijst naar deze uitspraak. In het onderhavige geval wordt bijzonder belang gehecht aan de motieven van eiser voor de bekering. Uit de verklaringen van eiser blijkt niet dat sprake is geweest van een weloverwogen beslissing. Verder heeft eiser weinig kennis van het christelijk geloof. Ook aan de gestelde doop van eiser wordt getwijfeld, nu eiser op dit punt onjuiste informatie heeft verschaft. Dat hij een kopie van een doopcertificaat heeft overgelegd maakt dit niet anders, omdat het voor een ieder relatief eenvoudig is zich aan te sluiten bij een geloofsgemeenschap en zich te laten dopen en bijbelles te volgen. Daarnaast heeft eiser niet kunnen beschrijven hoe zijn overgang van de islam naar het christendom is verlopen.

6.4 Eiser heeft in zijn beroepsgronden en aangevuld ter zitting aangevoerd dat de vaste gedragslijn, zoals hiervoor weergegeven, een te beperkte toetsing inhoudt van de bekering van eiser. Iedereen beleeft een bekering op zijn manier en geeft er op eigen wijze invulling aan. Uit de rapportages van onder meer Van Saane en Plaisier blijkt volgens eiser dat er niet één manier van toetsen is of van vragen stellen. Plaisier hecht bijvoorbeeld meer waarde aan de manier waarop iemand invulling geeft aan zijn geloof en niet aan antwoorden op kennisvragen. Eiser voert verder onder verwijzing naar het rapport van Van Saane aan, dat er meer soorten bekeringen zijn, zoals actief en passief.

6.5 De rechtbank stelt vast dat verweerder in het onderhavige geval toepassing heeft gegeven aan de vaste gedragslijn, door op de drie onderscheiden onderdelen vragen te stellen en daaraan eveneens te toetsen. De rechtbank volgt eiser niet in diens stelling dat hiermee de geloofwaardigheid van de bekering van eiser op te beperkte wijze getoetst is. Eiser heeft niet aangegeven op welke wijze het volgen van de vaste gedragslijn niet juist is. Hoewel eiser stelt dat de door hem aangehaalde rapportages van Van Saane, Plaisier en M. Visscher deze stelling zouden onderbouwen, volgt naar het oordeel van de rechtbank geenszins uit deze rapportages dat verweerder niet in redelijkheid gestelde bekeringen kan toetsen aan de vaste gedragslijn. Immers, zoals Plaisier aangeeft in zijn rapportage:
"Daarom is er wel degelijk zoiets als een bekeringsweg, een proces, waarin de biografie van de betrokken persoon een rol speelt, waarin verstand en gevoel zijn betrokken, kortom: een bekeringsweg is ingebed in de levensgeschiedenis van een persoon. Omdat bekering daarmee te maken heeft, is er ook over te spreken. Een bekeerling zal dit ook doen. Wanneer daar de gelegenheid voor is, zal hij of

zij aan anderen over het proces van bekering wat kunnen zeggen. Bekering heeft te maken met een toewending tot God en zowel over die toewending als over God valt iets te zeggen. [...] Er mag in redelijke mate van uitgegaan worden dat een volwassen persoon die op latere leeftijd zich bekeert tot het christelijk geloof, zich kan verantwoorden. [...] Wat iemand weet, hoe ver of hoe diep dit gaat, verschilt van persoon tot persoon. Het is echter niet goed voorstelbaar dat iemand die zich bekeert tot het christelijk geloof, zeker in een cultuur waarin dat niet vanzelfsprekend is, en daar niet op een betrokken manier zich over kan uitspreken. [...]
Met de ondervraging van de IND om te bezien of iemand slechts voorwendt christen te zijn en of het doopbewijs slechts een papiertje is, is niets mis. [...] Wanneer een kritische bevraging nu eenmaal hoort bij het proces van de behandeling van een asielaanvraag, is er daarom wat de kerk betreft geen enkel bezwaar dat iemands bewering christen te zijn tegen het licht wordt gehouden. [...]".

6.6 Een vraag die van belang is bij de wijze van toetsing van de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent gestelde bekering, is of zich één van de omstandigheden van artikel 31, tweede lid, Vw voordoen. Is dat het geval, dan dient naar het oordeel van de rechtbank in beginsel de toets van de positieve overtuigingskracht te worden gevolgd, waarbij niet reeds een tekortschietend antwoord op de vragen die het niveau van de relevante bijzonderheden betreffen, ertoe leidt dat van het relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. In het onderhavige geval is in de eerste procedure door verweerder het gestelde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw betrokken bij de beoordeling. Eiser heeft op dit punt geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden aangevoerd en heeft zijn beroepsgrond op dit punt ingetrokken, zodat geoordeeld moet worden dat dit in rechte vaststaat. Gelet hierop dient van de verklaringen van eiser met betrekking tot zijn gestelde bekering, positieve overtuigingskracht uit te gaan. De rechtbank zal in dit kader beoordelen of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen, na toetsing aan de drie hiervoor genoemde elementen, dat de verklaringen van eiser positieve overtuigingskracht ontberen.

6.6.1 Verweerder heeft de verklaringen van eiser met betrekking tot het proces van zijn bekering niet geloofwaardig geacht. Hierbij heeft verweerder overwogen dat de keuze om zich te bekeren tot het christendom een weloverwogen beslissing is, waarover een persoon die stelt bekeerd te zijn een gedegen motivering voor moet kunnen aandragen. Ook mogen van hem overtuigende verklaringen omtrent het proces tot bekering worden verwacht. De verklaringen van eiser op dit punt zijn zeer algemeen en vertellen niet veel over het proces tot bekering, aldus verweerder. Deze algemene verklaringen geven geen blijk van een weloverwogen en diepgewortelde keuze voor het christendom.

6.6.2 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het hiervoor weergegeven standpunt heeft kunnen stellen. De motivering die verweerder hieraan ten grondslag heeft gelegd, is daarvoor onvoldoende. Zo heeft verweerder overwogen dat van iemand die, zoals eiser, in een islamitische samenleving is opgegroeid en lange tijd in de islam geloofd heeft, onderzoek doet naar hetgeen waarin hij gelooft om te beoordelen of dit strookt met de eigen (islamitische) opvattingen. In deze algemene aanname volgt de rechtbank verweerder niet. Verweerder heeft voorts overwogen dat eiser ongerijmde verklaringen omtrent zijn islamitische geloof heeft afgelegd omdat hij heeft verklaard dat het christendom anders is dan de islam, welke religie volgens eisers verklaringen gaat over moorden en problemen, opgelegde verplichtingen en ongelijkheid tussen de seksen. Volgens verweerder strookt dit niet met de verklaring van eiser dat hij zijn leven lang een gelovig moslim is geweest. Hierin volgt de rechtbank verweerder evenmin. Hierbij is van belang, zoals verweerder ook vaststelt, dat eiser bij zijn vorige aanvraag naar voren heeft gebracht dat hij matig praktiserend moslim was. Dat eiser bij zijn vorige aanvraag niet heeft aangegeven problemen te hebben met zijn geloof omdat hij het eigenlijk niet wilde aanhangen, is daarbij niet relevant, nu de asielmotieven die eiser in zijn vorige procedure naar voren heeft gebracht niet zagen op zijn geloof of eventuele problemen die eiser daarmee zou hebben. Tenslotte overweegt de rechtbank nog dat eiser tijdens het gehoor opvolgende

aanvraag van 22 mei 2013 (pagina 19) door de contactambtenaar is gevraagd om aan te geven waarom iemand als eiser, die uit een keurslijf van religieuze verplichtingen komt die hij niet wil, ineens drie keer per week naar de kerk gaat in een andere stad en meedoet aan cursussen. Hierop heeft eiser aangegeven dat hij ergens heen ging waar hij geestelijke rust kreeg. Daarbij heeft eiser aangegeven dat "als je genoeg hebt van iets waar je last van hebt en je in een plaats bent waar je niet wordt geaccepteerd. En waar je niet van houd, en je gaat naar een andere plek waar je echte liefde ervaart. Waar mensen iets voor hun medemens willen betekenen en waar iedereen liefde heeft voor elkaar, dan word je aangemoedigd dat nieuwe pad te volgen. Ik heb iets gekozen, een plek waar ik gerespecteerd word". Deze verklaringen van eiser over het proces van bekering heeft verweerder ten onrechte niet (kenbaar) betrokken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van eisers gestelde bekering.

6.6.3 Daarnaast heeft verweerder gesteld dat eiser niet beschikt over de kennis die mag worden verwacht van een Afghaanse voormalige moslim die zich stelt te hebben bekeerd. Verweerder stelt zich daarbij op het standpunt dat van een moslim die zich heeft bekeerd tot het christendom mag worden aangenomen dat deze bekering een bewuste, weloverwogen, gemotiveerde en gefundeerde keuze is. Derhalve mag van eiser een zekere mate van kennis van het christendom worden verwacht, evenals enige kennis betreffende christelijke feestdagen en stromingen binnen het christendom.

6.6.4 Hoewel verweerder in redelijkheid enige mate van kennis over het christelijk geloof mag verwachten van iemand die zich heeft bekeerd tot dat geloof, volgt de rechtbank verweerder niet in diens overweging in het voornemen, welke in het besluit is herhaald en ingelast, dat, nu bij eiser op verschillende terreinen zelfs basale kennis ontbreekt, dit op zich voldoende is om de bekering ongeloofwaardig te achten. Hiermee geeft verweerder er blijk van de verklaringen van eiser niet in onderlinge samenhang te bezien, zoals de vaste gedragslijn voorschrijft. Daarbij komt dat Plaisier in zijn rapportage aangeeft dat "Wie niets weet te zeggen op de vraag naar de inhoud van het geloof, niet geloofwaardig [is]. ... Maar je kunt hier gemakkelijk veel te ver in gaan, alsof iemand moet weten waarom hij protestant is en geen katholiek, wat het onderscheid is, hoe de bijbel in elkaar zit, teksten kan citeren, etcetera."

7. De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat de in het besluit opgenomen motivering de conclusie dat sprake is van een ongeloofwaardige bekering niet kan dragen.

8. De rechtbank is voorts van oordeel dat het standpunt van verweerder in het bestreden besluit, dat het door eiser overgelegde rapport van Van Saane, waarin is weergegeven dat sprake is van een geloofwaardige bekering, niet kan afdoen aan het in het voornemen opgenomen geloofwaardigheidsoordeel, zonder nadere motivering niet kan worden gevolgd. Hierbij is van belang dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat er vele verschillende visies bestaan met betrekking tot bekering tot het christendom en de visie van Van Saane er daarvan slechts één is. Eiser heeft volgens verweerder niet kunnen overtuigen waarom enkel de visie van Van Saane leidend moet zijn in de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering en niet het beleid van verweerder. Verweerder heeft daarbij van belang geacht, dat Van Saane niet het hele dossier en de wettelijke beleidsregels erbij heeft betrokken. Deze weerlegging van een rapport van een deskundige, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende. Ter zitting en in het verweerschrift heeft verweerder opgemerkt dat dergelijke rapporten ter staving kunnen dienen maar dit onverlet laat dat eiser een eigen verantwoordelijkheid heeft om overtuigende verklaringen af te leggen en dat ook bij een affectieve bekering aannemelijke verklaringen dienen te worden afgelegd over het proces van bekering. Dit moge zo zijn, maar uit hetgeen onder rechtsoverweging 6.6.1, 6.6.2,

en 6.6.4 is overwogen, blijkt dat de rechtbank van oordeel is dat verweerder onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom er geen sprake is van een overtuigende verklaring.

9. De rechtbank ziet, gelet op het feit dat aan het bestreden besluit verschillende motiveringsgebreken kleven, de aard van de geconstateerde gebreken en het feit dat niet is uitgesloten dat tot een nader gehoor dan wel nader onderzoek besloten zal worden, geen aanleiding tot toepassing van de bestuurlijke lus als bedoeld in artikel 8:51a Algemene wet bestuursrecht (Awb).

10. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren. Het bestreden besluit is in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb.

11. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen, met inachtneming van de aanwijzingen van de rechtbank.

12. De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 974,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1). Eiser heeft daarnaast verzocht verweerder te veroordelen in de kosten van het door Van Saane opgestelde rapport ad. € 150,-. Nu deze kosten, gelet op het bepaalde in artikel 1, aanhef en onder b, Besluit proceskosten bestuursrecht, voor vergoeding in aanmerking komen en de inschakeling van Van Saane als potentieel relevant kan worden aangemerkt, ziet de rechtbank aanleiding dit verzoek te honoreren. Omdat aan eiser een toevoeging is verleend op grond van de Wet op de Rechtsbijstand, moet verweerder op grond van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb het bedrag van de proceskosten vergoeden aan de rechtsbijstandverlener van eiser.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 1124,- te betalen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.P.W. van de Ven, rechter, in aanwezigheid van mr. drs. S.R.N. Parlevliet, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 4 september 2014.

De griffier is verhinderd te tekenen.

griffier

rechter

afschrift verzonden aan partijen op: 04 SEP. 2014

Coll:

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Voor eensluidend afschrift
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage